

Stolte nasjonaltoner i kursiv

■ Anmeldt av **Olav Egil Aune**

olave@vl.no

22 310 432

Nå er det tid for å synge *Ja, vi elsker* av full hals og havarere i tredje linje med usvelgelig klump i halsen.

CD NASJONALSANG

Ja, vi elsker

– norske nasjonalsanger og marsjer.

Schola Cantorum, dir: Tone Bianca Sparre Dahl. Forsvarets stabsmusikkorps, dir: Ingar Bergby.

Lindberg lyd, 2L 104/

«Tonen av gull og frihet», sa Agnar Mykle og mente den norske korpsklangen, klangen av Norge. Korps er friluft, aller best låter det mellom bjørketrær, det er uslåelig. Mange av oss har prøvd å ta klangen inn i varmen, i stua, det finnes jo en og annen CD med Kongens garde, Sousa-band og amerikansk presisjonsjanitsjar. Det låter kaudervelsk hardt, skarpt og kantete inne, ute resonerer naturen.

Nasjonalvarmt. Men nå, 14 dager før den store maidagen, skjer det noe. Lindberg Lyd (2L) – flere ganger Grammy-nominert for verdens beste CD-lyd – «åpner» sin egen gave til grunnlovsjubileet, en CD av usedvanlig kvalitet. Aldri, antakelig, har nasjonalvarm kor- og korpsklang hatt bedre kår innomhus enn i lyden fra denne plata»: Nasjonalsangene, nasjonalmarsjene, nasjonalmusikken i det hele tatt, med Forsvarets Stabsmusikkorps og Tone Bianca Sparre Dahls elitekor Schola Cantorum. Nesten som i virkeligheten, sier vi gjerne – dette er som virkeligheten. Nok en 2L-sensasjon.

Hvem er gaven ment til? De som vil vanne røttene sine, nordmenn som har vært her en stund i dette furet, værbitte landet med «de tusen hjem». Og nye som kjenner glede i dette landet, tar det norske inn i seg og vil vanne sine egne, ennå ikke så rotfestete røtter.

Går ikke galt. Når danske og svenske journalister rapporterer fra 17. mai i Norge – det gjør de ofte – handler det mest om nasjonalmedaljens bakside, nasjonalisme: «Norsk nasjonalisme!», leste jeg i danske Politiken for noen år siden.

Siden det går så galt i andre land, reflekterer forfatteren Erik Fosnes Hansen nettopp over det i teksten som følger CD-en: «Den nasjonalbyggende ideologi i Norge har først og fremst handlet om nettopp grunnloven og følgene av grunnlovsverket, og nasjonalfølelsen og de nasjonale riter og symboler har i høy grad vært forbundet med demokratiske og progressive verdier. Det skal vi si oss glade for. Derfor kan fremdeles folk av alle politiske avskygninger i vårt land feire nasjonalda-

gen, gå med sine sløyfer og sine flagg, og gratulere hverandre med dagen. Og selv om nasjonalismen i Norge har hatt sine stygge utslag ... kan vi samtidig prise oss lykkelige over at den fremfor alt i vårt land har betegnet demokratiske og inkluderende verdier.»

200 år. Plata går, vi sitter i øyenhøyde med *Kongesangen*, *Gud signe vårt dyre fedreland*, *Fagert er landet*, *Valdresmarsjen* (mer musikantisk deilig har du neppe hørt den!), *Ja, vi elsker* med alle åtte versene, *Kong Haakon den VITendes Honnørmarsj* og *Norge i rødt, hvitt og blått*.

Ingen blir sliten i ørene, det er som det skal være. Og hva er det, tenker jeg, med Stabsmusikken? Kanskje at den har spilt siden 1818? – sånt har ofte lang lagringstid i en orkesterkkropp. Det er en «erfaren» letthet, en *timing* på hundredelen og fløyelslekker klang – stolte toner i kursiv.

Det skal i påminnelse om frihet nevnes at da militærmusikken gikk i gatene i forbindelse med 17. maifeiringen i 1836, ble kommandanten på Akershus festning avsatt etterpå. Det kostet noe.

Brukes flittig. Det er opp til oss hvilke verdier vi vil lade nasjonalfølelsen og våre symboler med. Sangen og musikken er uvurderlig i slik sammenheng. «Det er også opp til oss å passe på at de ikke blir stjålet, at ikke noen tilraner seg monopol på dem, men at de forblir symboler for demokratiet, for den liberale og tolerante stat, og for den grunnloven de springer ut av. Da må de brukes, og brukes flittig, av alle», som Fosnes Hansen skriver.

Blander vi, rødt, hvitt og blått blir det i hvert fall ikke svart. Det viser denne utgivelsen.